קרא יקר,

השבוע הודיע פראנץ־יוזף שטראוס פומ־בית כי אמנם היה קשר בין הסיוע הבט־חוני הגרמני לישראל לבין התחייבותה של ממשלת ישראל לא להזמין למשפט אייכמן את האנס גלובקה, ולא לנצל את המשפט להשחרת פני גרמניה המערבית.

עתוני ישראל, וגם עתוני גרמניה, מת־ייחסים לגילוי זה כאל סנסציה ראשונה במעלה. אולם שבועון זה הודיע עוד לפני ארבע שנים על התחייבות זו מצד ממשלת ישראל.

ביוני 1961, בדיוח על מישפט אייכמן, כתב העולם הזה (1241):

„(גלובקה פעל) מתוך בטחון... שהתבי־עה הישראלית תחפה עליו, כדי למצוא חן בעיני אדנואר...

בטחון (זה) לא היה בלתי־מוצדק. התבי־עה, שהגישה כל מיסמך הקשור ברדיפת יהודי גרמניה, לא הגישה את עשרות ה־מיסמכים הקשורים בפעולתו של גלובקה, בקשר עם שינוי שמות היהודים, הפירושים לחוקי נירנברג, שליחויות גלובקה לצ׳כיה, לסלובקיה ולחבל ממל.

התביעה הגישה רק מיסמך בודד אחד, בלתי־חשוב יחסית, בו מופיע שמו של גלובקה כמשתתף בישיבה בענייני אזרחות היהודים.

לישכת 06 לא חקרה את אייכמן גם ביחס למיסמך זה."

כעבור שבועיים הוסיף העולם הזה (1243), **שוב בדיוח על המשפט:**

„יתכן כי (עמדת האוזנר במשפט) העידה על כוונה פוליטית של ממשלת ישראל למ־נוע את הטלת האחריות (להשמדת היהודים) על כלל הרייך השלישי, על כלל העם ה־גרמני, על אלפים ורבבות של פקידים, ש־רבים מהם עודם קובעים כיום את המדיניות הגרמנית. כי הבהרת מציאות זו היתה מקלקלת את יחסי ישראל־גרמניה, ואולי גם את יחסי ישראל־ארצות־הברית, מאחר שהיתה עוזרת לתעמולה הסובייטית נגד נאט״ו ונגד חימוש גרמניה המערבית."

★ ★ ★

הקטע הראשון נבע מניתוח אובייקטיבי של התנהגות התביעה במשפט אייכמן. ה־ניתוח לא הותיר ספק כי האוזנר קיבל הוראות להעלים ולגנוז קטעים שלמים של פרשת השואה, לפי בקשת הממשלה ה־גרמנית. האוזנר, שבנה את כל הקאריירה שלו על המשפט, קיבל את ההוראה בהכ־נעה (וניסה גם השבוע להכחיש את האמת, שנתגלתה עתה לעיני כל).

אם תשים לב, שונה ניסוח הקטע השני מניסוח הקטע הראשון. גם הוא נוסח ב־זהירות רבה, אך יש בו רמז גלוי לגבי רקע ההוראות שניתנו להאוזנר. מדובר בו על „פקידים הקובעים כיום את המדיניות הגרמנית", על „חימוש גרמניה", על נאט״ו ועל יחסי ישראל־גרמניה. כי במשך שבועיים אלה ערך העולם הזה חקירה שקטה ונמ־רצת, כדי לברר את רקע הדברים.

לא כל האמת נודעה לנו אז. אך הרמזים שהגיעו אלינו הצביעו על עיסקה חדשה בנוסח „סחורה תמורת דם, דם תמורת סחורה." אלא שהפעם לא ביקשו הנאצים משאיות תמורת יהודים, כמו בימי אייכמן, אלא הציעו סאנקים תמורת חיפוי על מש־מידי־היהודים.

★ ★ ★

אייכמן עצמו, שהיה לו חוש מפותח לעסקות כאלה, הבחין בנעשה, אם כי לא ידע, אולי, את הפרטים. (יתכן כי הד״ר סרבאציוס, סניגורו, שמע משהו על כך מפי החוגים הימניים בבון). על כן ניסה אייכמן להכניס בכוח את גלובקה לתוך המשפט, ואף דרש להזמינו כעד.

על פי עדותו של שטראוס עצמו, וגי־לויים אחרים שפורסמו בשבועות האחרונים בעתונות הגרמנית, מתקבלת התמונה ה־באה:

● ב־14 במארס 1960 נפגשו אדנואר ודויד בן־גוריון במלון ניו־יורקי. בן־גוריון הודיע אז כי הוסכם על הלוואה גרמנית גדולה לישראל. אדנואר הכחיש זאת. ה־עתונים הערביים טענו שדובר על אספקת נשק גרמני לישראל. האמת היא, כנראה, כי לא הוסכם בפגישה זו על שום סיוע בטחוני, ואולי דובר על כך רק ברמז.

● כעבור חודשיים נלכד אדולף אייכמן.

● זמן מה לאחר מכן בא פראנץ־יוזף שטראוס במגע עם שמעון פרס, והציע לו נשק תמורת חיפוי על פושעים מסויימים. לפי גירסת אדנואר: „אישיות מסויימת ני־הלה, בידיעתי, משא־ומתן עם ישראלי על אספקת נשק."

★ ★ ★

מה היה רקע הידברות זו?

שטראוס פעל בשם „קבוצת המנהלים" — המנהלים הכלליים של כמה ממשרדי־הממשלה בבון, שהיה להם מכנה משותף אחד: כולם היו פעילי ההשמדה, במישור המישרדי. ולא במיקרה — כי האיש שמינה אותם היה האנס גלובקה, המנהל הכללי של משרד ראש־הממשלה (ובתור שכזה, ראש מנגנוני־החושך ויד ימינו של אדנואר). גלובקה מינה לעמדות־המפתח את אנשי שלומו, ולכולם היה עבר שחור כמו עברו שלו. הם ראו בשטראוס את נציגם ב־ממשלה.

קשר זה נתגלה לעיני כל בפרשת השבו־עון דר שפיגל. כאשר ניהל שטראוס את הפעולה הבלתי־חוקית לדיכוי השבועון ה־גרמני המסויים, פעל בשיתוף פעולה עם המנהלים הכלליים של משרד ראש־הממשלה, משרד־המשפטים ומשרד־הבטחון, מאחורי גבם של הממשלה והשרים עצמם. אז נת־גלתה הרשת, ונסתבר כי בבון קיימת ממ־שלה סודית, בלתי־נבחרת, שהתעלמה ל־מעשה מקיום הממשלה החוקית. לכן סולק שטראוס, ולאחר מכן סולקו גם המנהלים הכלליים.

בימי משפט אייכמן היה שטראוס מוכן לשלם מחיר יקר כדי להגן על חברי ממ־שלה סודית זו. על כן בא במגע עם הממ־שלה הסודית שהיתה קיימת אז בישראל: קבוצת צעירי בן־גוריון. שמעון פרס הס־כים לעיסקה, והוא קבע, בשם בן־גוריון, את ההנחיות לניהול מישפט אייכמן. ה־קשר בין שטראוס ופרס נרקם עוד קודם לכן, כאשר הצמיח, בין השאר, את עיסקת העוזים המפורסמת עם בון.

שטראוס עצמו גילה את העיסקה עוד באותו זמן לעורך השבועון הגרמני דר שטרן. העורך שמר את הדבר במשך כל השנים בסוד (לטענתו), אך גילה אותו בפה מלא בטלביזיה הגרמנית לפני חודש, בהת־לקח הויכוח. לאחר מכן אישר גם שטראוס עצמו, בנוסח קצת יותר זהיר, כי הנשק סופק על רקע זה.

משרד־החוץ הגרמני לא ידע על כך דבר. מעולם לא נחתם הסכם רישמי, ולא נמ־סרה אפילו תזכורת לתיקי משרד־החוץ בבון. אולם כששמע שר־החוץ הגרמני ה־נוכחי, סמוך לכניסתו לתפקיד, על העיסקה, הוא הסתייג ממנה בו במקום.

★ ★ ★

זה היה המצב עד ליוני 1964, כאשר ביקר לודביג ארהארד בארצות־הברית. שם הופעל עליו לחץ עצום מטעם ממשלת וושינגטון, והוא הסכים לספק לישראל נשק בעל עוצמה רבה יותר, בכמויות גדולות יותר, ולאו דווקא מתוצרת גרמנית.

ההמשך ידוע. ב־26 באוקטובר 1964 פיר־סם העתון הגרמני די וולט ידיעה על קיום הסכם סודי לחימוש ישראל. ב־9 בנובמבר 1964 ביקשה קאהיר רישמית מבון אינפור־מציה על משלוחי־הנשק הגרמניים לישראל.

ב־20 בינואר 1964 פירסם ניו־יורק טיימס פרטים על אספקת־הנשק הגרמנית לישראל. כתב העתון גילה לאחר מכן שקיבל את האינפורמציה משטראוס עצמו. יתכן ש־שטראוס היה שיכור, כרגיל, כשגילה את הסוד, אך יתכן גם כי רצה בצורה זו לגרום צרות ליריביו — ראש־הממשלה ארהארד ושר־החוץ שרדר.

פירסום ידיעה זו הכריח את עבד־אל־נאצר לפעול. הוא הזמין את אולבריכט. כתוצאה מכך ביטלה בון את עיסקת־הנשק עם ישראל. היה ברור כי בון תיכנע לכל תנאיה של מצריים, ובלבד שלא תיערך קבלת־פנים רישמית לאולבריכט.

עד אותו רגע התנהג עבד־אל־נאצר כטכ־סיסן מושלם. אך אז הגדיש את הסיאה. הוא העניק לאולבריכט כבוד־מלכים. הוא האמין, כנראה, כי בון היא כל־כך חלשה ועלובה, עד שלא תגיב בכל צורה שהיא על היריקה בפרצופה, כל עוד לא תכיר מצריים רישמית בגרמניה המזרחית.

בזאת טעה. קבלת־הפנים ההפגנתית ל־אולבריכט הסעירה את דעת־הקהל הגרמנית, הכריחה את ארהארד להגיב באיזו צורה שהיא. הוא לא רצה לנתק את היחסים עם מצריים, כי הדבר היה מרגיז את ארצות־הברית ואת אילי־ההון הגרמניים. לכן בחר ברע במיעוטו, הוא הציע לכונן יחסים דיפלומטיים עם ישראל.

★ ★ ★

כל הפרטים האלה ידועים כיום לדעת־הקהל הנאורה בגרמניה. אין הם מוסיפים כבוד לישראל.

הם מוכיחים לגרמנים כי ישראל הצדקנית היתה מוכנה לסחור בדם ובפשעים — בדיוק כמו גלובקה ושות׳.

שני שפינן

חדש!

הלהקה העומדת בראש

מיצעדי הפזמונים בארץ —

חיפושיות למכירה:

● אין מענה

● אלך בעקבות השמש

● שמונה ימים בשבוע ולהיטים נוספים

12" ארך נגן מתקליטי

COLUMBIA

פרסום נאדל

האם אתה מרבה להכין שעורים בלילה?

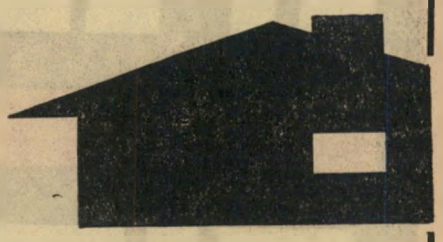

האם מעמסת הבחינות וחומר הלימודים מאלצים אותך לקרוא ספרי היסטוריה וגיאוגרפיה, ספרי קריאה וספרי עזר, במשך שעות ארוכות מדי יום?

האם ידוע לך, כי בעזרת שיטות הדרכה מיוחדות ניתן להגדיל את מהירות הקריאה פי 2—4, ועם זאת לקלוט את החומר ולזכור אותו טוב יותר?

שיטות חדישות אלו, וציוד מודרני מיוחד לפיתוח כושר הקריאה, מופעלים עתה בארץ ע״י המכון הישראלי לשיפור הקריאה.

בקורסים לקריאה מהירה של המכון תלמד לקרוא מהר יותר, לקלוט יותר את החומר ולזכור אותו טוב יותר (מהירות הקריאה שלך תגדל פי 2—4).

קורס מיוחד לתלמידי שישית, שביעית ושמינית ייערך בחופש הפסח. המחיר —.90 ל״י בלבד.

הרשמה: בית ציוני אמריקה, ימים א׳, ב׳, ד׳, ה׳ 6—8 בערב.

מילה

מכון ישראלי לשיפור הקריאה בע״מ

ת״א, טל. 234630